

Fot. MYDTSKOV

Ekspedition: Sylvester Hvid, Frederiksberggade 21, Tlf. 7016-7017.
P. Hansens Bogtrykkeri - København V.

40 ORE

Fot. MYDTSKOV

debutant at nå igennem prøverne og premiæraftenen. Han var besat af en sådan stigende nervøsitet, at han troede, han aldrig ville overleve premiæraftenen. For dog at skabe lidt munter stemning ved middagsbordet inden premiæren, gav Rattigan senior en flaske champagne og udtalte i sin skål, at han ikke håbede, sønnens fiasko ville blive altfor overvældende stor. Derpå tømte han sit glas, mens mrs. Rattigan ubemærket bemægtigede sig champagneproppen og bandt den om halsen — for at den kunne bringe held.

Terence Rattigan siger beskedent, at han ikke aner, om det var stykkets eller proppens skyld, men faktum er, at »Fransk uden tårer« — blev en af de tørste succes'er, London har oplevet, og det skrinlagde for evigt planerne om hans fremtid i diplomatiet til fordel for den som skuespilforfatter. »Men«, tilføjer han med komisk bitterhed, »mor bærer stadig champagneproppen til hver af mine premiærer og beviser herved, at hendes tiltro til mine stykker ikke er blevet større med årene.«

(Uddrag af artikel fra »Tidens Kvinder«).

GUNHILD GANSING

En debut som oversætter.

Når man er ganske ung, lever og ånder man for at skrive. Senere bliver det omvendt. Og når jeg pludselig står som teateroversætter for første gang, skyldes det altså, at jeg gerne ville leve og ånde — og i dette tilfælde i svenske kroner.

Forholdet var, at jeg skulle til Sverige på det tidspunkt, hvor man ikke kunne få ret meget svensk valuta — de nu tilladte 500 turist-kroner var ikke indført — og jeg fik da lov til i Nationalbanken at bruge i Sverige de svenske kroner, jeg eventuelt kunne skrive sammen, mens jeg var deroppe.

Heldet lod mig træffe teaterforlæggeren Ingerslev-Nielsen, der lige havde haft det held at træffe teaterskribenten Terence Rattigan, som igen lige havde haft det held at have en øredøvende succes på

sit nye stykke *Love in idleness* i London. En dansk teaterdirektør, der ikke talte helt perfekt engelsk, ville gerne læse det på et for ham mere forståeligt sprog. Jeg stod op ved daggry, oversatte i rå oversættelse *Love in idleness*, fik et å conto beløb i svenske kroner og gik ud for at leve for pengene.

Sådan gik det til, og selvom jeg skulle have det held, at De synes om min oversættelse, som jeg forøvrigt senere fuldstændig har omarbejdet, er jeg ikke sikker på, at jeg fortsætter min debut, fordi jeg til daglig har så meget andet slov at tage mig til.

Min oversætterdebut siger jeg, ja, af teaterstykker, for jeg har oversat flere bøger, en lang række film og et utal af artikler, både mens jeg var journalist ved, og efter at jeg er blevet redaktør af *Tidens Kvinder*.

Hvor må det være morsomt, kan jeg høre Dem sige, hvis De er kvinde og læser vort blad. For det er en replik, jeg har hørt mindst een gang om dagen i de otte—ni år, jeg har været medredaktør af *Tidens Kvinder*. Og jeg giver Dem ret — det er morsomt. Navnlig når man foruden gennem bladet, hvor det er os, der skriver og Dem, der læser, engang imellem kan få forholdet vendt om, så De vil skrive til os, og vi kan få lov at læse lidt af Dem.

Jeg skal forklare Dem, hvad jeg mener. Hvis jeg nu i aften sidder et eller andet sted her i teatret og nyder mine gode venner Karen Marie og Arne og hører dem sige de repliker, jeg en mørk snevejrs-morgen ved elektrisk lys sad og fandt ud af på et hotelværelse i Stockholm, så oplever jeg samtidig *Deres* reaktion.

Jeg ved godt, at Karen Marie Löwert og Arne Weel er så elskede og populære her i den danske provins, at det grænser til det legendariske, og at alle, som er her i aften, har den allervenligste indstilling til *dem* og alt, hvad de siger alene i taknemlighed over mange andre tidligere dejlige teateraftner. Men jeg mener nu alligevel, at selv de to kan ikke få Dem til at le af noget, der er kedeligt. Og her synes jeg, at jeg kommer ind i billedet, omend på en beskeden

plads. For selvom jeg ikke kan gøre stykket bedre, har jeg jo så da i hvert fald ikke ødelagt noget.

Når man skriver i et blad, ja så synes man selv, når man afleverer en artikel, at den er god, og at den må interessere læserne. Ellers satte man den simpelthen ikke i. Man ved, der må være noget om det, når man foreløbig gennem disse snart ni år, hvor jeg har været medredaktør, har set bladet stige konstant uge for uge, og nu ser det nærme sig de 70.000 forudbestilte eksemplarer på gaden hver tirsdag morgen.

Men man ser desværre ikke den enkelte læsers reaktion, når hun læser bladet. Man ville gerne, som jeg nu kan i aften høre Dem le, udtrykke interesse, diskutere det. Kort sagt, man ville meget gerne vide, hvad *De* synes om det, man laver. Man ville så gerne rigtigt i personlig kontakt med hver eneste læser, man skriver for, eller som man redigerer sit blad for. Det bliver svært at opnå, det ved jeg, selvom jeg håber på efter disse linier, at De en dag vil tage Dem sammen og sende os et par ord om, hvad De synes om det blad, vi hver uge sender ind ad Deres dør, så kontakten kan blive gensidig. Det må den nemlig være, sådan som den utvivlsomt vil være det hver eneste aften, når Sir John og Olivia Brown for åbent tæppe lader Dem få del i deres private liv. Så kan De på Deres side af rampen uforbeholdent give Deres mening til kende. Jeg er vis på, De vil synes om både Sir John og Olivia. Gør De det ikke, er det ikke Arne Weels eller hans indtagende kones skyld — i hvert fald ikke — det kan sikkert heller ikke være Rattigans. Så jeg er bange for, det er mig — og det håber jeg rigtignok ikke. Det ville være et trist debutresultat.

Gunhild Gansing.

Fot. MYDTSKOV

OLIVIA

Lystspil i 3 Akter af Terence Rattigan.

Oversættelse: *Gunni Gansing.*

Dekoration: *Elwin Gay.*

Iscenesættelse: *Jon Iversen.*

PERSONERNE:

Olivia Brown	Karen Marie Løwert.
Michael Brown, hendes søn	Frank Pilo.
Sir John Fletcher	Arne Weel.
Diana Fletcher	Lya Witzansky.
Cecil Dell	Arne Westermann.
Polton	Thecla Boesen.

Handlingen foregår i London.

1. og 2. akt i Sir John Fletchers hus i Westminster.

3. akt hos Olivia Brown i Baron's Court 3 måneder senere.

Olivias kostymer: *Holger Blom.*

Scenisk udstyr: *Ole Haslund.*

Køkkenudstyr og service: *Fritz Carstens.*

Teaterforlag: *Cai Ingerslev Nielsen.*

Længste ophold efter 2. akt.

Alle henvendelser angående Arne Weel turnéen med

OLIVIA

sker kun til

teaterdirektør **Ulv Vendelbo,**

Ndr. Fasanvej 82 - tlf. Gotaåb 5149 u - København F.

Fot. MYDTSKOV

JON IVERSEN

Jon Iversen.

Mon ikke Jon Iversen er Skandinaviens mest benyttede instruktør — og tillige den mest alsidige — når man betragter listen over hans iscenesættelser, forbløffes man — med lige stor sikkerhed behersker han det store drama, farcen, den alvorlige komedie, operetten og lystspillet.

Det vil føre for vidt at nævne de tallose succes'er, der stammer fra hans kyndige instruktørhånd, vi skal derfor blot minde om: »Hellige flamme«, »Guderne ler«, »Niels Ebbesen«, »Kære Ruth«, »Toni tegner en hest«, »Liggende gæster«, »Bedre folks børn«, »Den lille hytte«, »Flagermusen«, »Skønne Helene« og »Jomfruburet«.

På begge sider af rampen er man sikker, når Jon Iversen står for roret; denne gang er det lystspilinstruktøren, den elegante og vittige, der præsenterer sig for Dem med verdenssucces'en »Olivia«.

HOLGER BLOM

Holger Blom.

Der er stoffer, et væld af stoffer, dyre og dejlige, silke og fløj, duchesse og kniplinger hentet fra alverdens storbyer — og så er der damer, også et væld, også dyre og dejlige, og de kan sy, og de kan klippe, og der er sakse og tråde og nåle, men det ville alt sammen intet nytte, hvis der ikke også var — Holger Blom.

C'est le ton qui fait la musique, det er måden, det gøres på — og Holger Blom gør det som ingen anden, han kan drappere stoffer, så de i løbet af minutter forvandles til de skønneste modeller, han slanker den fyldige, han udfylder den tynde linie, han individualiserer, han beånder — han gør et håndværk til kunst.

ARNE WESTERMANN

THECLA BOESEN

SCENEBILLEDER FRÅ OLIVIA

Fot. MYDTSKOV

FRANK PILO

LYA WITZANSKY

Et par ord om en vagabond .

Arne Weel er i byen igen — for Gud ved hvilken gang — og det bliver heller ikke den sidste.

Det er jo sådan set en gammel historie, det med tournedirektøren. Der har bare været en lovlig lang pause, inden han i 1944 startede ud i Danmark igen. Der var jo også noget der skulle ta's vare på inde i København, operette og »rigtigt teater« — og film har han også haft »lidt« med at gøre i tidernes løb — og så hævder han alligevel, at virksomheden som vagabonderende direktør er den, der står hans hjerte nærmest. Ja, det tror Pokker! Man kan jo nemlig nok lave teater derinde i hovedstaden, men der blir aldrig den samme intime kontakt nedover rampen. Arne Weel har opdaget den simple ting, at det ikke bare er ham og hans selskab, der giver en eller anden forestilling — de får selv noget væsentligt: nye venskaber — et nyt publikums hengivenhed — og Danmarks æventyr i tilgift. Der kommer igen de rige dage, hvor oplevelserne strømmer ind fra tidlig til sent, oplevelser, hovedstadens skuespillere aldrig kommer ud for.

Godt er det jo heldigvis også gået — lad os i flæng nævne Kalmanns »Bajadere« 110 opførelser — Cowards »Min kone spørger« 74 X, »Født i går« 48 X, »Pas på malingen« 80 X, »hr. Lambertier« 73 X. Det store æventyr var »Den grønne elevator« med fantasitallet 632 — i dette tilfælde blev den danske provins udvidet lige til Oslo.

Denne gang gælder det altså »Olivia« — en charmerende verdensdame, som sikkert vil få Dem til både at le og græde — og næste gang bliver det rimeligvis »Min søn Peter« — Lis Byrdals debutarbejde, som indleder Det ny Teaters sæson i København.

, H. M.